

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/255/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2508899240
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Arnouldová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2508899240.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Arnouldovej a sudcov JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Fedora Benku, v právnom spore žalobkyne: N. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. L. C. XX/X, XXXX N., Rakúsko, zastúpená: JUDr. Milan Ficek, advokát, s.r.o., so sídlom Žilinská 14, Bratislava, proti žalovaným: 1/ L. U., rod. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. X, M. A. A., Nemecká spolková republika, 2/ V. N., rod N., nar. XX.XX.XXXX, bytom I., 3/ B. G., rod. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/XX, I. (právní nástupcovia pôvodného žalovaného: A. N., nar. XX.X.XXXX, naposledy bytom G. XXXX/XXX, I., zomr. XX.X.XXXX), o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 20. júna 2018, sp. zn. 6C/289/2008-580, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a II m e n í nasledovne:

1. Do výlučného vlastníctva žalobkyne sa prikazujú finančné prostriedky vo výške 17.893,77 Eur
2. Do dedičstva po pôvodnom žalovanom A. N., naposledy bytom G. XXXX/XXX, I., zomr. XX.XX.XXXX patria :

AKTÍVA:

a) hnutelné veci:

1. Luster kuchynský mosadzný
 2. 2 lustre
 3. Luster kryštálový
 4. Jedálenský stôl + stoličky
 5. Konferenčný stolík
 6. Obývací stena
 7. Video SONY
 8. Záclony na celý dom
 9. Automatická práčka
 10. Umývačka riadu
 11. Plynový sporák
 12. Satelitné zariadenie s dvomi príjmovými zariadeniami
 13. Závesy v obývačke
 14. Závesy na ostatný dom
 15. Zariadenie kuchyne
 16. Úžitkové sklo
 17. Krájač
 18. Kuchynský robot
 19. Mikrovlnná rúra
 20. Osobný automobil Ford Siera
- v celkovej zostatkovej hodnote 8.945,76 Eur,

b) hodnota zhodnotenia podniku poručiteľa podnikajúceho za života pod obchodným menom A. N. C., IČO: 14 123 371, miesto podnikania Vodárenská 4562/109, 921 01 Piešťany v hodnote 23.113,42 Eur;

PASÍVA:

pohľadávka žalobkyne vo výške 7.082,70 Eur titulom finančného vyrovnania podielov z vyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov

II.

Žiadna zo strán n e m á nárok na náhradu trov tohto konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie výrokom I. určil, že zaniknuté bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu sa vyporiadava tak, že do výlučného vlastníctva žalovaného sa prikazujú hnutelné veci špecifikované pod písmenom a) v celkovej zostatkovej hodnote 8.945,76 Eur, a pod b) hodnota zhodnotenia podniku žalovaného podnikajúceho pod obchodným menom A. N. C., IČO: 14 123 371, miesto podnikania Vodárenská 4562/109, 921 01 Piešťany v hodnote 23.113,42 Eur; a do výlučného vlastníctva žalobkyne sa prikazujú a) finančné prostriedky vo výške 16.234,07 Eur vyplatené žalobkyni spoločnosťou Enraf- Nonius B.V. a b) finančná hotovosť vo výške 1.659,70 Eur vyplatená žalobkyni ako suma vrátenia pôžičky. Výrokom II súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 3.757,05 Eur titulom finančného vyrovnania podielov do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom III. vo zvyšnej časti konanie zastavil a výrokom IV. rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil aplikáciou ustanovenia § 143, § 149 ods. 1, § 149 ods. 3, § 150 Občianskeho zákonníka, vecne súd dôvodil, že žalobkyňa sa domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré bolo zrušené rozsudkom Okresného súdu Piešťany sp. zn. 4C/27/2002 právoplatným dňa 11.05.2002. V priebehu konania strany sporu postupne dopĺňali svoje skutkové tvrdenia a návrhy na vyporiadanie ich BSM, pričom ich prispôbovali vykonanému dokazovaniu a zmenám v skutkovom stave, ku ktorému došlo v priebehu konania. Žalobkyňa v priebehu konania rozšírila žalobu aj o nárok na vyplatenie polovice zo zisku, ktorý dosiahol žalovaný počas trvania manželstva z podnikateľskej činnosti, o niekoľko rokov neskôr zahrnula do masy BSM zhodnotenie podniku, ktoré zmeny vyústili do čiastočného späťvzatia žaloby žalobkyňou odôvodneného skutočnosťou, že sporné nároky, ktoré si pôvodne uplatnila, nepatrili do BSM, s čím žalovaný súhlasil, preto súd konanie čiastočne zastavil. V konaní bolo nesporné, že do BSM strán sporu patrili iba hnutelné veci v sume 8.945,76 Eur (ustálené zhodnými tvrdeniami strán sporu vrátane ich ocenenia) a zhodnotenie podniku žalovaného v sume 23.113,42 Eur (ocenené znaleckým posudkom), obe tieto aktíva súd prikázal podľa zhodného návrhu strán sporu do výlučného vlastníctva žalovaného.

3. Okrem toho mal súd vykonaným dokazovaním za preukázané, že do masy BSM patria a treba vyporiadať aj finančné prostriedky vo výške 16.234,07 Eur vyplatené holandskou spoločnosťou na účet žalobkyne a finančná hotovosť vo výške 1.659,70 Eur vyplatená žalobkyni dlžníkmi titulom poskytnutej pôžičky strán ako manželov a otázka, či tieto položky majú byť tiež vyporiadané bola medzi stranami sporná. Sumu 16.234,07 Eur, navrhol zahrnúť do vyporiadania BSM žalovaný ako príjem, ktorý získala žalobkyňa na svoj účet v Rakúsku od spoločnosti Enraf-Nonius B.V. Žalobkyňa rozporovala, že uvedený nárok nesúvisí s BSM a pri vyporiadaní BSM na túto sumu nie je možné prihliadnuť, poukazujúc zároveň, že ide jej bezdôvodné obohatenie. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že uvedenú sumu žalobkyňa prijala od holandskej spoločnosti, pričom jednoznačne išlo o plnenie pre žalovaného v rámci jeho podnikateľskej činnosti. Súd vychádzal z uznesenia Okresnej prokuratúry v Trnave, sp. zn. 4 Pv 942/05 - 14, z ktorého vyplýva, že v priebehu trestného stíhania sa preukázalo, že uvedená hotovosť bola v mesiaci december 2001 zaslaná na účet žalobkyne vedený v E. E. X. A. M. U. v Rakúsku od spoločnosti Enraf-Nonius B.V., ktoré prostriedky boli určené firme poškodeného A. N. - C. Piešťany za poskytnuté služby. Prevod týchto prostriedkov vyžiadala žalobkyňa, vtedajšia manželka poškodeného. Súd sa nestotožnil s právnym názorom žalobkyne, že v prípade uvedenej sumy ide o jej výlučný záväzok voči tejto spoločnosti, vychádzajúci z právneho vzťahu medzi žalobkyňou a holandskou

spoločnosťou, ktorý je bezdôvodným obohatením. Žalobkyňa nesporne túto sumu podvodne prevzala a nevrátila, pričom bolo na nej preukázať jej vrátenie či už holandskej spoločnosti alebo žalovanému, čo v tomto smere ale neuniesla dôkazné bremeno. Nakoľko uvedenú sumu žalobkyňa bez ohľadu na právny titul tohto plnenia nadobudla počas trvania manželstva so žalovaným, ale nešlo o súčasť zhodnotenia podniku, preto súd mal za to, že je potrebné zahrnúť ju do masy BSM a vyporiadať, pričom vychádzal z toho, že suma 16.234,07 Eur v čase jej vyplatenia zodpovedala čiastke 689.444,71 Sk, čo je v súčasnosti 22.885,37 Eur. Ďalšou spornou skutočnosťou medzi stranami bolo, či predmetom vyporiadania má byť aj suma 1.659,70 Eur (pôvodne 50.000,- Sk), ktorú žalobkyňa prevzala titulom vrátenia pôžičky poskytnutej stranami sporu ako bývalými manželmi dlžníkom. Žalovaný svoje tvrdenie preukázal listinným dôkazom o tom, žalobkyňa prevzala finančné prostriedky, čo sama potvrdila v konaní vedenom pred OS Trnava sp. zn. 18C/146/2005 ako svedkyňa, kde uviedla, že peniaze boli požičané koncom októbra, začiatkom novembra a následne boli tie peniaze koncom novembra vrátené „do mojich rúk.“ Je nesporné, že ako manželka mala právo tieto peniaze prijať, žalovaný ale poprel jej tvrdenie, že by ich žalobkyňa použila v rámci spoločného hospodárenia. Vychádzajúc zo zápisnice o pojednávaní vo veci rozvodu manželov, žalobkyňa uviedla dátum 21.11.2001 ako čas opustenia spoločnej domácnosti, z čoho súd uzavrel, že v čase prevzatia tejto sumy žalobkyňou strany sporu nežili v spoločnej domácnosti, preto sumu 1.659,70 Eur zaradil do masy BSM a vyporiadal.

4. Súd v prejednávanej veci nevidel dôvod na odklon od základnej zásady vyporiadania BSM, z ktorej vyplýva, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Aplikujúc na zistený skutkový stav základné zásady vyporiadania BSM podľa § 150 OZ, určil, že celková hodnota majetku spadajúceho do vyporiadavaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov predstavuje aktíva v sume 56.604,25 Eur (hnutelné veci v sume 8.945,76 Eur, hodnota zhodnotenia podniku v sume 23.113,42 Eur, finančné prostriedky vrátenej pôžičky v sume 1.659,70 Eur, finančné prostriedky vyplatené holandskou spoločnosťou v sume 22.885,37 Eur) a podiel každej strany sporu na tejto mase BSM teda predstavuje 28.302,125 Eur. Žalovanému do vlastníctva prikázal sumu 32.059,18 Eur (8.945,76 + 23.113,42), žalobkyňu sumu 24.545,07 Eur (22.885,37 + 1.659,70) a na vyrovnanie podielov bol žalovaný zaviazaný vyplatiť žalobkyňu sumu 3.757,05 Eur v lehote do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyňou navrhovaný dôkaz vyžiadanim účtov žalovaného v holandskej banke, ani dôkaz výsluchom zástupcu holandskej spoločnosti nevykonal, a to z dôvodu hospodárnosti a zrejmej neúčelnosti týchto dôkazov, keď vzhľadom na odstup času je pravdepodobné, že ani holandská banka už po uplynutí archivačnej doby nearchivuje prípadný účet žalovaného (žalovaný aj popieral, že by účet v Holandsku vôbec mal), rovnako ako dožiadané slovenské banky súdu oznámili, že výpisy archivujú 10 rokov a následne sú skartované. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP a § 256 ods. 1 CSP tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

5. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa a to podľa § 365 ods. 1 písm. d), písm. f) a písm. h) CSP, ktorá nesúhlasila s výrokom I. v jeho bode 2 písm. a) a b) (teda v časti vecí prikázaných žalobkyňu do výlučného vlastníctva) a výrokom II. napadnutého rozhodnutia. V konaní tiež došlo k vade, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, spočívajúcej v tom, že súd nevykonal dôkazy včas a riadne v súlade s vtedy platným OSP, keďže hoci žalobkyňa už dňa 29.5.2006 navrhla vykonať dopyt na banky a zistiť stavy účtov žalovaného v čase zániku BSM, súd tento dôkaz vykonal až na základe opätovného návrhu žalobkyne z 10.7.2015, kedy vychádzajúc z oznámení bánk, zjavne išlo o termín po uplynutí archivačnej doby takže nebolo možné zabezpečiť tieto pre konanie významné dôkazy a toto malo zásadný vplyv na nesprávne zistenie masy BSM. Súd ďalej dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam ohľadom sumy 16.234,07 eur a sumy 50.000,- Sk (1.659,70 eur). Vo vzťahu k prvej sume odvolateľka dôvodila, že od začiatku tvrdila, že peniaze od spoločnosti Enraf vyžiadala na základe pokynu žalovaného, tak ako niekoľkokrát predtým. Približne dvakrát ročne počas spoluzitia manželov mala žalobkyňa vždy požiadať túto spoločnosť o zaslanie peňazí buď na jej účet v E.-u alebo v A. E.. Peniaze boli zasielané v hotovosti, v konkrétnom prípade bol na účet žalobkyne dňa 27.12.2001 zaslaný šek, ktorého pravosť bola bankou overená a na jej účet sa peniaze dostali na prelome januára a februára 2002. Žalovaný disponoval informáciou o príchode peňazí na účet žalobkyne skôr než žalobkyňa, nakoľko dostával avízo od spoločnosti Enraf. Hneď na to vždy žalobkyňu kontaktoval, išli do banky, kde peniaze vybrala a v hotovosti mu ich odovzdala a tak to bolo aj v spornom prípade. Bohužiaľ, si nikdy od neho nevyžiadala žiadne potvrdenie o prevzatí peňazí v hotovosti a túto dôkaznú núdzu žalobkyne žalovaný zneužíva. Vykonaním navrhnutých dôkazov bolo možné tento rozpor odstrániť, keď zo stavov a pohybov na účte žalovaného bolo možné zistiť nielen to, že si tam vkladal v hotovosti šilingy ale i to, že tam začiatkom roka 2002 pribudli peniaze od

spoločnosti Enraf, pokiaľ by tomu tak nebolo, nie je zjavné, prečo žalovaný nežiadal tieto peniaze od tejto spoločnosti a prečo ich spoločnosť Enraf nevyplatila riadne žalovanému, resp. nezažalovala žalobkyňu o vrátenie peňazí. Súd nesprávne tiež zahrnul do masy BSM sumu 22.885,32 eur, keď vychádzal z toho, že suma 16.234,07 eur predstavovala v čase vyplatenia 689.444,71 Sk, tento postup však nemá oporu v žiadnom zákonnom ustanovení. V súdnom konaní nikto netvrdil a vôbec nebolo preukázané, že by v tom čase mala žalobkyňa tieto peniaze previesť na slovenské koruny, resp. vložiť na účet v slovenskej mene. Rovnako nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že musel túto sumu odpísať vo svojom účtovníctve údajne ako škodu. Navyše, keďže žalovaný na pojednávaní dňa 7.3.2018 uviedol, že netrvá na zohľadnení tejto sumy vo vyššej výške než 16.234,07 eur, potom súd mu prisúdil viac, než sám uplatnil. Pokiaľ ide o sumu 50.000,- Sk, žalobkyňa zotráva na tom, že ju vrátila žalovanému, avšak opätovne v hotovosti a ani v tomto prípade jej žalovaný tak, ako nikdy predtým, nepodpísal žiadny doklad o prevzatí peňazí. Na pojednávaní z výsluchu žalovaného vyplynulo niekoľko nezhôd a pochybností, na základe ktorých súd vyslovil predbežný právny názor, že táto suma by do BSM patriť nemala, a až v súdnom rozhodnutí sa prvýkrát objavil názor súdu, že suma patrí do masy BSM, hoci od pojednávania, na ktorom došlo k vysloveniu predbežného právneho názoru súdu, neboli predložené žiadne nové dôkazy ani tvrdenia týkajúce sa tejto sumy. Súd tiež zle uviedol v zápisnici dátum, kedy žalobkyňa mala opustiť spoločnú domácnosť, bolo to 25.11.2001, pričom 21.11.2001 ešte žili v spoločnej domácnosti, hoci ich vzťahy už boli narušené. Peniaze boli požičané koncom októbra a začiatkom novembra vrátené do spoločnej pokladnice. Žalovaný ohľadom peňazí uviedol dve verzie (jednu písomne, druhú ústne) toho, ako malo dôjsť k vráteniu resp. ponechaniu si peňazí k dispozícii žalobkyňi. Nie je teda správne skutkové zistenie súdu, že žalobkyňa prevzala tieto prostriedky v čase, keď už údajne nežili v spoločnej domácnosti, tiež je nesprávny názor súdu, že túto sumu je potrebné vyporiadať práve z tohto dôvodu. Odvolateľka vytykala súdu nesprávne právne posúdenie veci, keď nesprávne interpretoval ustanovenie § 143 OZ v spojení s § 147 ods. 1 OZ. Finančné prostriedky získané ako výlučný dlh jedného z manželov sa nemajú vypořadovať v súdnom konaní, keďže ide o výlučný dlh iba jedného z manželov, pričom vznik takéhoto dlhu predvída aj ustanovenie § 147 ods. 1 OZ z ktorého vyplýva, že ak vznikne počas trvania manželstva dlh iba jednému z manželov, tento sa BSM dotkne iba v tom, že je ho možné uspokojiť aj z majetku patriaceho do BSM. Zo žiadneho ustanovenia však nevyplýva, že by sa pri vypořadaní BSM malo na tento dlh prihliadať a prikázať ho tej strane sporu, ktorá uzatvorila zmluvu o pôžičke/úvere, prípadne sa bezdôvodne obohatila na úkor inej osoby. Nie je možné súhlasiť s právnym názorom súdu, že ustanovenie § 143 OZ priamo nevyklučuje dlhy iba jedného z manželov z BSM, je možné uviesť niekoľko prípadov, kedy súdna prax rozšírila výnimky uvedené v tomto ustanovení a z režimu BSM vylúčila aj iné veci, než tam výslovne uvedené. Judikát R 31/1978 vylúčil z BSM veci získané páchatelom trestného činu počas trvania manželstva, rovnako súdna prax vylúčila aj prostriedky získané ako plnenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia iba jedným z manželov. Preto žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie tak, že do výlučného vlastníctva žalobkyne neprikáže žiadny majetok a z titulu finančného vyrovnania podielov uloží žalovanému povinnosť vyplatiť žalobkyňi sumu 16.029,59 eur.

6. Žalovaný považoval napadnutý rozsudok za vecne správny, vytykanie vady konania spočívajúcej v nekonaní súdu ohľadom navrhnutých dôkazov považuje žalobca za irelevantné z dôvodu, že po vykonaní čiastočného späťvzatia žaloby zo strany žalobkyne, zostatky na účtoch žalovaného do masy BSM nezahŕňala ani ona a súd rozhodol tak, že konanie v uvedenej časti zastavil, preto nevykonanie dôkazu riadne a včas nemalo žiadny vplyv na rozhodnutie, navyše za nečinnosť súdu bola žalobkyňa odškodnená vo forme priznanej náhrady škody Ústavným súdom SR. Vo vzťahu k sume 16.234,07 eur, súd dospel k správnym skutkovým zisteniam. V priebehu celého dokazovania žalobkyňa uvádzala, že uvedené prostriedky od spoločnosti Enraf prevzala na základe pokynu žalovaného, teda v jeho mene a na jeho účet, čiže oprávnene a rovnaké tvrdenia uviedla i v trestnom konaní. Jednalo sa o vyplatenie odmeny pre žalovaného za ním poskytnuté služby, ktoré boli príjmom a neboli zahrnuté v podniku, nakoľko spoločnosť Enraf uvedené finančné prostriedky žalovanému opätovne nevyplatila. Z tohto dôvodu na strane spoločnosti Enraf nevznikla žiadna majetková ujma a teda si ani neuplatnila voči žalobkyňi pohľadávku titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Žalovaný v priebehu konania akceptoval, že žalovaná tieto prostriedky prevzala v jeho mene a na jeho účet a jedná sa teda o finančné prostriedky, ktoré počas trvania BSM zarobil (nadobudol) jeden z manželov, takže jednoznačne ide o prostriedky patriace do BSM. Tieto boli na účet žalobkyne pripísané začiatkom januára 2002 a v hotovosti ich z účtu vybrala dňa 28.1.2002, čo je tiež nesporné a potvrdzuje to i uznesenie o zastavení trestného stíhania. Následne tieto finančné prostriedky žalovanému neodovzdala. O ich odovzdaní nepredložila žalobkyňa žiaden dôkaz, pričom je dôvodné predpokladať, že v čase, kedy už strany sporu nežili v

spoločnej domácnosti a ich vzťahy boli veľmi narušené, by žalobkyňa tak vysokú čiastku neodovzdala žalovanému bez akéhokoľvek potvrdenia. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila, že predmetnú sumu prevzala v mene žalovaného a na jeho účet, teda oprávnené a nie bez právneho dôvodu, nemôže zároveň tvrdiť, že sa na jej strane jedná o bezdôvodné obohatenie. Rovnako vo vzťahu k sume 50.000,- Sk, ktorú žalovaný požičal dňa 29.10.2001 dcére žalobkyne a jej manželovi, považuje žalovaný za nesporné, že žalobkyňa túto hotovosť od dlžníkov prevzala titulom vrátenia pôžičky koncom novembra 2001. Následne tieto prostriedky žalovanému neodovzdala a žalovaného o tom dokonca ani neinformovala, v dôsledku čoho si tento neskôr uplatnil predmetnú pohľadávku voči pôvodným dlžníkom na súde, čo samé o sebe potvrdzuje, že o vrátení pôžičky nevedel. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolanie žalobkyne ako nedôvodné zamietol a zaviazal ju nahradiť žalovanému 100% trov odvolacieho konania.

7. Žalobkyňa v odvolacej replike nesúhlasila s názorom žalovaného, že procesná vada týkajúca sa nevykonania dôkazov včas, by bola irelevantná v dôsledku čiastočného späťvzatie žaloby. Práve kvôli konaniu súdu došlo z jej strany v niektorých častiach k späťvzatiu žaloby, pokiaľ by súd v roku 2006 konal tak, ako mu ukladalo platné OSP, a dôkazy by riadne vykonal, k späťvzatiu žaloby by nedošlo, nakoľko by boli žalobou uplatnené nároky riadne preukázané. V ostatnom žalobkyňa zotrvala na podanom odvolaní.

8. Žalovaný v odvolacej duplike zotrval na svojich stanoviskách, iba doplnil, že zastáva názor, že súd nie je povinný skúmať čo viedlo žalobkyňu k čiastočnému späťvzatiu jej žaloby, nakoľko v tejto časti došlo k zastaveniu konania. Súd preto už vo svojom záverečnom rozhodnutí nemôže o tejto časti žaloby rozhodnúť inak a ani odvolací súd nie je oprávnený preskúmať postup súdu vo vzťahu k časti konania, ktoré bolo na základe čiastočného späťvzatie žaloby zastavené.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie podala včas oprávnená osoba (§ 359 a § 362 ods. 1 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 355 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, 380 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie je čiastočne dôvodné.

10. Ak zanikne BSM, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 Občianskeho zákonníka. Vyporiadanie BSM podľa tohto ustanovenia pozostáva jednak zo stránky kvalitatívnej, t.j. usporiadania vlastníctva k jednotlivým veciam patriacich do BSM, jednak zo stránky kvantitatívnej, ktorá sa týka hodnotových podielov účastníkov - bývalých manželov. Pre vyporiadanie je preto podstatná cena jednotlivých vecí patriacich do BSM. Pod vyporiadáním BSM sa rozumie nielen rozdelenie vecí tvoriacich predmet BSM, ale kompletne riešenie majetkových vzťahov medzi bývalými spoluvlastníkmi, vrátane pohľadávok a dlhov, ktoré vznikli za trvania manželstva. Vyporiadanie sa má v zásade týkať všetkého majetku, ktorý v zmysle ust. § 143 Občianskeho zákonníka do BSM účastníkov patril a ktorý existoval v čase zániku tohto spoluvlastníctva.

11. V konaní o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva súd nie je viazaný návrhmi strán a to ani pokiaľ ide o rozsah tohto spoluvlastníctva ani pri posúdení právnej otázky, či určitý majetok patrí do nevyporiadaného BSM. Rovnako súd nie je viazaný návrhmi strán pokiaľ ide o spôsob vyporiadania BSM, pretože spôsob vyrovnania vzťahu medzi nimi vyplýva zo zákona.

12. Z povahy rozhodnutia o vyporiadání BSM vyplýva, že odvolací súd musí pri zmene odvolaním napadnutého rozhodnutia vec preskúmať v celom rozsahu a v celom rozsahu o nej aj znova rozhodnúť. Odvolací súd je viazaný v odvolaní uvedenými odvolacími dôvodmi vrátane ich obsahového vymedzenia. Vzhľadom však na predmet sporu nie je odvolací súd viazaný rozsahom odvolacích návrhov, keďže ide o prípad podľa § 379 písm. c) CSP, kedy z osobitného predpisu vyplýva určitý spôsob usporiadania vzťahov medzi stranami sporu.

13. V zmysle vyššie uvedeného predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým vyporiadal BSM žalobkyne a pôvodného žalovaného spôsobom uvedeným vo výroku I. a II. napadnutého rozsudku a závislý výrok IV. o trovách konania, keď odvolaním nenapadnutý výrok III. o čiastočnom zastavení konania v dôsledku späťvzatie zo strany žalobkyne nadobudol právoplatnosť.

14. K odvolacej námietke žalobkyne ohľadom oneskoreného vykonania dôkazov dopytom na banky treba konštatovať, že to bola práve žalobkyňa, ktorá svojim podaním zo dňa 15.3.2018 označeným ako „špecifikácie žalobného návrhu“ zobrala žalobu v časti viacerých nárokov späť a výslovne žiadala, aby súd vyporiadal iba hodnotu zhodnotenia podniku a hnutelné veci určené na základe dohody strán, s uložením povinnosti finančného vyrovnania podielov, pričom jej čiastočné späťvzatie sa vzťahuje aj na zostatky na bankových účtoch pôvodného žalovaného. Žalobkyňa čiastočné späťvzatie návrhu bližšie ozrejmla súdu na pojednávaní zo dňa 23.5.2018 kde uviedla, že išlo o nároky, ktoré vzniesla v čase, kedy nebola právne zastúpená a po ich právnom posúdení sa dospelo k tomu, že nemajú s BSM nič spoločné (napr. nárok z predaja auta, z vyplatenia poisťky a podobne). O čiastočnom zastavení konania v zmysle jej návrhu rozhodol súd prvej inštancie vo výroku III. svojho rozsudku zo dňa 20.6.2018, ktorý výrok žalobkyňa nenapadla odvolaním. Z uvedeného dôvodu je na mieste ustáliť, že nakoľko rozhodnutie o čiastočnom zastavení konania je právoplatné, teda nie je možné vykonávať ďalšie dokazovanie v tejto časti, ktorá už nie je predmetom konania. Prípadné pochybenia súdu prvej inštancie vo vzťahu k tej časti sporu, o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté, sú pre rozhodovanie odvolacieho súdu vo vzťahu k predmetu odvolacieho konania irelevantné. Žalobkyňou tvrdenými vadami v procesnom postupe prvoinštančného súdu sa však zaoberal Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý v náleze sp.zn. III.ÚS 472/2015-26 zo dňa 16.12.2015 dal za pravdu žalobkyňi v tom, že okresný súd postupoval nekoordinovane, keď pristúpil k vykonaniu dôkazu navrhovaného ešte v roku 2006 až v roku 2014 a žalobkyňi finančné zadosťučinenie v sume 2.500 Eur. Odvolací súd preto nepovažoval túto odvolaciu námietku za dôvodnú.

15. Žalovaná uplatnila vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v nesprávnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie a v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP).

16. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

17. Nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP) je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

18. Prevažná časť odvolacích námietok žalobkyne smerovala k nesprávnym skutkovým zisteniam vo vzťahu k sumám finančných prostriedkov vo výške 16.234,- Eur a vo výške 1.659,70 Eur, ktoré podľa žalobkyne nemali byť predmetom vyporiadania v tomto konaní.

19. Preskúmaním obsahu spisu však odvolací súd zistil zhodne so súdom prvej inštancie, že obe sumy bolo treba v tomto konaní vyporiadať, pretože obe preukázateľne žalobkyňa prevzala, pričom ani v jednom prípade neuniesla dôkazné bremeno jej tvrdenia, že hotovosti odovzdala žalovanému. V odôvodnení uznesenia Okresnej prokuratúry Trnava č.k. 4 Pv 942/05-14 zo dňa 15.11.2015 sa okrem iného uvádza, že procesnými úkonmi realizovanými v priebehu trestného stíhania sa preukázalo, že spomenutá hotovosť vo výške 16.234,- Eur bola v mesiaci december 2001 zaslaná na účet podozrivej (tu žalobkyňi) vedený v E. E. X. A. M. U. v Rakúskej republike zo spoločnosti Enraf - Nonius B.V. Uvedené finančné prostriedky boli určené firme poškodeného A. N. - C. Piešťany, za poskytnuté služby pre danú spoločnosť. Prevod týchto prostriedkov vyžiadala podozrivá N. N., vtedajšia manželka poškodeného.“ Z prekladu písomného prehlásenia spoločnosti Enraf-Nonius B.V. zo dňa 22.9.2004 vyplýva, že N. N. nesplatila sumu 16.234,07 Eur, táto suma bola podvodne získaná od pána A. N., firma A. N. - C., Vodárenská 109, 921 01 Piešťany a N. N. niekoľkokrát márne žiadali o zaplatenie tejto sumy. Spoločnosť Enraf Nonius B.V. Uvedené finančné prostriedky žalovanému táto firma opätovne nevyplatila a z toho dôvodu na strane spoločnosti Enraf Nonius B.V. nevznikla žiadna majetková škoda a teda táto spoločnosť ani nežalovala žalobkyňu na zaplatenie pohľadávky na základe právneho titulu vydania bezdôvodného obohatenia. Z uvedených dôvodov išlo aj podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade o finančné prostriedky, ktoré počas trvania BSM zarobil (nadobudol) jeden z manželov a preto ich treba považovať za finančné prostriedky patriace do BSM.

20. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa prijala od dlžníkov finančnú hotovosť 50.000 Sk (1.659,70 Eur) ako splatenie pôžičky, ktorú manželia poskytli jej príbuzným. K vráteniu pôžičky došlo koncom novembra 2001, čo vyplýva z výpovede žalobkyne v procesnom postavení svedkyne do zápisnice pred súdom v inom konaní. Keďže zápisnica o pojednávaní je verejná listina v súlade s ustanovením § 205 CSP, bez predloženia dôkazu o opaku nie je možné vyvrátiť skutočnosti, ktoré sú v nej zaznamenané.

21. V prípade oboch žalobkyňou prevzatých peňažných obnosov zároveň treba konštatovať, že žalobkyňa nepredložila žiaden dôkaz o tom, že by tieto finančné prostriedky následne žalovanému odovzdala, alebo použila na spoločnú domácnosť, alebo že by boli iným konkrétnym spôsobom spotrebované počas spolužitia manželov.

22. Vzhľadom na skutočnosť, že išlo o obdobie, kedy vzťahy medzi manželmi už boli veľmi konfliktné, je vysoko nepravdepodobné, že by bola žalobkyňa postupovala rovnakým spôsobom ako v čase funkčného manželstva, kedy odovzdávala manželovi finančné hotovosti bez akéhokoľvek potvrdenia. Odvolateľka tvrdí, že v zápisnici, z ktorej vychádzal súd, je zrejme zle uvedený dátum, kedy mala opustiť spoločnú domácnosť, pretože v skutočnosti to bolo 25.11.2001, zatiaľ čo dňa 21.11.2001 ešte žili v spoločnej domácnosti i keď ich vzťahy boli už narušené. Žalobkyňa však do zápisnice pred súdom v konaní o rozvod manželstva uviedla, že: „V spoločnej domácnosti s navrhovateľom nežijem od 21.11.2001, kedy ma vyhodil z rodinného domu, bolo to v piatok, pričom v sobotu vyhodil aj moju dcéru, ktorá je invalidná.“ V roku 2001 pritom podľa kalendára dátum 25.11. pripadol na nedeľu (v piatok bolo 23.11.), čo sa nijako nezhoduje s výpoveďou žalobkyne a nepotvrďuje ani jej argumentáciu uvádzanú v odvolaní. Odvolací súd mal za to, že presný dátum opustenia spoločnej domácnosti žalobkyňou sa síce s určitosťou nepodarilo preukázať, to však nič nemení na skutočnosti, že v čase prevzatia finančného plnenia titulom vrátenia dlhu v sume 1.659,70 Eur koncom novembra 2001 ako aj v čase prevzatia sumy 16.234,- Eur v decembri 2001 od spoločnosti Enraf - Nonius B.V. boli už vzťahy medzi manželmi také rozvrátené (dokonca v čase prevzatia sumy 16.234,- Eur už manželia nežili v spoločnej domácnosti), že vyznieva nanajvýš nevierohodne tvrdenie žalobkyne o odovzdaní týchto čiastok manželovi bez akéhokoľvek potvrdenia. Pokiaľ tak žalobkyňa urobila bez vyžiadania potvrdenia o prevzatí, potom musí znášať dôsledky svojho ľahkovážneho konania v podobe neunesenia dôkazného bremena.

23. Odvolací súd pripomína, že ak jeden z manželov za trvania manželstva vybral z účtu spoločné prostriedky, alebo prevzal od dlžníka spoločnú pohľadávku, pričom išlo o prostriedky, ktoré boli predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako v danom prípade, nesie dôkazné bremeno o tom, že tieto prostriedky už nemá a že ich použil v súlade s § 144 a nasl. Občianskeho zákonníka, teda najmä na bežnú spotrebu alebo na náklady spojené s užívaním a udržiavaním majetku v BSM. Do spoločného majetku nebudú zahrnuté len vtedy, ak bude preukázané ich použitie v súlade s § 144 a nasl. OZ. V danom prípade musel aj odvolací súd uzavrieť zhodne so súdom prvej inštancie, že žalobkyňa ani v tomto smere dôkazné bremeno neunesla.

24. Pokiaľ odvolateľka namietala nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie právneho vzťahu vzniknutého získaním finančných prostriedkov od spoločnosti Enraf-Nonius B.V., odvolací súd sa s jej názorom, že tu išlo o bezdôvodné obohatenie žalobkyne nestotožnil. V danom prípade sa nejedná o výlučný dlh žalobkyne ako jedného z manželov, ako odvolateľka tvrdila. Dokazovanie preukázalo, že suma 16.234,07 Eur predstavovala odmenu spoločnosti Enraf - Nonius B.V. za služby poskytnuté jej firmou žalovaného, jednalo sa teda o príjem z podnikateľskej činnosti jedného z manželov a skutočnosť, že tento obnos bol zaslaný na účet žalobkyne na tom nič nemení. Uvedený právny stav bol akceptovaný tak firmou A. N. - C. Piešťany, ako aj firmou Enraf - Nonius B.V. a to bez ohľadu na to, akým spôsobom následne žalobkyňa so sumou 16.234,07 Eur naložila. Niet preto žiadneho dôvodu považovať tieto finančné prostriedky za bezdôvodné obohatenie, takže súd prvej inštancie správne aplikoval na vec ustanovenie § 143 OZ, posúdiac uvedené peňažné prostriedky ako patriace do BSM a tieto v súlade so zásadami stanovenými v § 150 OZ v tomto spore vyporiadaval. Preto odvolací súd nepovažoval odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP za naplnený.

25. Za dôvodné, naopak, bolo potrebné posúdiť výhrady odvolateľky týkajúce sa ustálenia výšky vyporiadavanej sumy získanej žalobkyňou od spoločnosti Enraf - Nonius B.V. Súdom prvej inštancie vychádzal z úvahy, že suma 16.234,07 Eur predstavovala v čase jej vyplatenia žalobkyňi 689.444,71

SK, čo v súčasnosti predstavuje sumu 22.885,37 Eur a preto práve túto sumu v spore vyporiadal a prikázal žalobkyni. Takýto postup súdu však nemá oporu ani vo vykonanom dokazovaní ani v žiadnom zákonnom ustanovení. Dôvodne preto žalobkyňa argumentovala, že v predmetnom spore nikto netvrdil a nebolo preukázané, že by žalobkyňa v tom čase mala obnos, ktorý obdržala od spoločnosti Enraf - Nonius B.V. vo výške 16.234,07 Eur previesť na slovenské koruny, alebo vložiť na účet v slovenskej mene. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je navyše ani zrejmé, akým výpočtom určil súd prvej inštancie uvedenú sumu, ani to, ku ktorému konkrétnemu dňu bol vykonaný kurzový prepočet a z akého dôvodu sa má viazať práve k nemu. Postup prvoinštančného súdu teda nebol správny a pri vyporiadaní BSM bolo treba vychádzať zo sumy 16.234,07 Eur, ktorú žalobkyňa prevzala v decembri 2001.

26. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania však čiastočne odlišne vyhodnotil, dôsledkom čoho dospel k rozdielnym záverom ohľadom hodnoty masy BSM, čo muselo viesť k zmene odvolaním napadnutého rozhodnutia. Keďže navyše po začatí odvolacieho konania pôvodný žalovaný zomrel, odvolací súd uznesením č. 11Co/255/2018-700 zo dňa 31.07.2019 rozhodol o pokračovaní v spore s jeho právnymi nástupcami (§ 63 CSP) a túto skutočnosť musel potom zohľadniť aj pri rozhodovaní vo veci samej, kedy v zmysle § 196 Civilného mimosporového poriadku vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov aj za tohto právneho stavu, nakoľko o jeho vyporiadaní sa začalo súdne konanie ešte za života poručiteľa. Ak totiž bezpodielové spoluvlastníctvo manželov zaniklo rozvodom a jeden z rozvedených manželov zomrel skôr, než mohlo byť právoplatne skončené už začaté konanie o vyporiadaní, súd vykoná vyporiadaní podľa § 149 ods. 3 OZ tak, že prikáže veci do vlastníctva žijúceho manžela a do dedičstva po zomrelom manželovi.

27. So zreteľom na všetky vyššie uvádzané dôvody odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a II. za použitia ust. § 388 CSP zmenil, a postupujúc v zmysle konštantnej judikatúry slovenských súdov prisúdil veci, zahrnuté do masy BSM do vlastníctva žalobkyne a do dedičstva po zomrelom žalovanom. Berúc do úvahy výsledky vykonaného dokazovania, prikázal takto do vlastníctva žalobkyne z vecí patriacich do BSM sumy peňažných prostriedkov v celkovej výške 17.893,77 Eur (16.234,07 Eur + 1.659,70 Eur) a určil, že do dedičstva po jej bývalom nebohom manželovi patria ako aktíva hnuiteľné veci v celkovej hodnote 8.945,76 Eur (na ktorých sa strany sporu dohodli, vrátane ich ocenenia), ako aj hodnota zhodnotenia podniku poručiteľa podnikajúceho za života pod obchodným menom A. N. C., v sume 23.113,42 Eur, určenej znaleckým posudkom.

28. Pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov odvolací súd rovnako ako súd prvoinštančný vychádzal z princípu parity, teda rovnosti podielov oboch manželov, keď v danom prípade neboli zistené žiadne dôvody na výnimku z tejto zásady. Z celkovej hodnoty vecí patriacich do BSM v čase zániku manželstva vo výške 49.952,95 Eur (17.893,77 Eur + 8.945,76 Eur + 23.113,42 Eur), predstavuje podiel každej strany na tomto majetku sumu 24.976,47 Eur. Žalobkyni boli prikázané veci v hodnote 17.893,77 Eur, do dedičstva po nebohom manželovi veci v hodnote 32.059,18 Eur, preto na vyrovnanie podielov patrí žalobkyni suma 7.082,70 Eur. Z uvedeného dôvodu odvolací súd zahrnul do dedičstva po nebohom manželovi aj pohľadávku žalobkyne vo výške 7.082,70 Eur, ktorá jej vznikla titulom finančného vyrovnaní podielov z vyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

29. Zároveň, keďže v odvolacom konaní došlo k zmene meritórneho rozhodnutia súdu prvej inštancie, bolo potrebné rozhodnúť aj o nároku na náhradu trov konania celého konania, teda prvoinštančného aj odvolacieho a to v súlade s § 396 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 2 CSP.

30. Vo všeobecnosti platí, že náhradu trov konania ovláda zásada úspechu vo veci (§ 255 CSP), ktorú dopĺňa zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie, kde náhrada v prípade zavinených trov konania sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu (§ 256 CSP). V predmetnej veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania nárok. V konaniach zahájiteľných oboma stranami, v ktorých vykázanie do procesnej pozície žalovaného závisí od faktoru predstihnutia jednej zo sporiacich sa strán tou druhou, majú status žalobcu i jeho úspech s návrhom len obmedzený význam, totiž v konaní o vyporiadaní BSM (podobne ako aj v konaní o zrušení spoluvlastníctva podielového) je pre posúdenie úspechu žalobcu s návrhom aj samotnej nutnosti vedenia konania pred súdom potrebné najmä zodpovedať si dve otázky a síce 1/ na ktorej strane bol dôvod neúspechu prípadného pokusu alebo aj viacerých pokusov o mimosúdne vyriešenie predmetu sporu (pokiaľ tu takýto pokus vôbec bol) a 2/ do akej miery sa spôsob vyporiadaní ustálený rozsudkom kryje so spôsobom

vyporiadania navrhovaným žalobou, resp. tým, ktorý bol obsahom dohody ponúkanej druhej strany pred začatím konania.

31. V danom prípade z obsahu spisu nevyplýva, že by pred zahájením sporu bola niektorá zo sporových strán navrhovala protistrane dohodu o vyporiadanií ich bezpodielového spoluvlastníctva v znení, v akom napokon rozhodol súd, a rovnako nemožno tvrdiť, že by či už žalobkyňa v žalobe navrhla, alebo žalovaný vo vyjadrení k žalobe bol prezentoval práve takýto spôsob vyporiadania, aký je obsiahnutý vo výroku tohto rozsudku. Ani žalobný návrh, ani vyjadrenie k žalobe teda nesvedčia plnému úspechu jednej či druhej strany v spore. Vychádzajúc z meritórneho rozhodnutia súdu a dôvodov, na ktorých bolo rozhodnutie súdu založené, nemožno výsledok v spore hodnotiť ani ako prevažný úspech žalobkyne či žalovaného, pričom je prakticky vylúčené vyjadriť relevantným spôsobom aj prípadný pomer úspechu každej zo strán konkrétnym percentom. Odvolací súd preto uzavrel, že je tu dôvod rozhodnúť podľa § 255 ods. 2 CSP tak, ako je uvedené vo výroku II. tohto rozsudku.

32. Záverom odvolací súd pripomína, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, čo vyplýva i z ustálenej judikatúry. Judikatúra však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

33. Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).